

A KERESZT ALATT

Valter Géza

Ott állt az anyja. Nem volt könnye sem...
Szép, halvány arcán dermedt fájdalom.
Sötét az ég.
Magdolna könnyesen
megdidergett. S az Ige égi titkán
tépelődött a fiatal tanítvány.

Magdolna sírt és leborult a földre,
A Mester szenved ... s vége mindörökre?!
Oly kusza minden. Megrendül a hit:
hogy tûrheti az Isten kínjait
a Jónak, Bölcsnek, Egyedülvalónak?

Az Anya ott állt hétfájdalmú sebbel.
Eszébe villant az a nyári reggel,
mikor sietett hegyen-völgyön át,
még szíve alatt hordva magzatát
és ujjongott a dal: Magnificat ...

A föld morajlott. Vésszel terhes óra,
Halk sóhajtás. A szívverés megáll.
Följajdultak a síró asszonyok,
János halálos kinnal hallgatott -
de az Anya emlékezett a szóra:
?ÉN MINDÖRÖKKÉ VELETEK VAGYOK!?
Szívében tudta, hitte: nincs halál.

Forrás: www.keresztenydalok.hu